

El Tió que volia menjar sol

El Tió que volia menjar sol
Vet aquí que una vegada hi havia, en un poblet del Pirineu, un tió de Nadal que vivia dins d'un bosc ple de neu. Era un tió molt especial: tenia una escorça lluent com la fusta acabada de polir i un nas vermell tan brillant que semblava fet de cirera.

Cada any, quan arribava el desembre, els nens i nenes del poble anaven al bosc a buscar el seu tió. El trobaven, el tapaven amb una manta i li donaven menjar perquè estigués fort i content per Nadal. Però aquell any, el tió no volia que ningú el trobés.

—Per què he de compartir les meves castanyes i mandarines amb ells? —murmurava mentre s'amagava sota una pila de fulles seques—. Aquest any, me les menjaré totes jo!

I així ho va fer. Cada dia, el tió menjava en secret tot el que trobava: trossets de pa que portaven els ocells, pomes caigudes dels arbres, fins i tot un tros de neula que el vent havia fet volar des del poble. Però, com més menjava sol, més trist se sentia.

Una nit, mentre la lluna il·luminava el bosc, una petita esquirol es va acostar tremolant de fred.

—Senyor Tió, em deixaries escalfar sota la teva manta? —va preguntar amb veu suau.

El tió, que encara tenia el ventre rodó de tantes menges, va rondinar una mica, però finalment li va fer lloc. Aquella nit, tots dos van dormir junts sota la manta, i el tió va sentir una calidesa diferent… una calidesa que no venia del foc, sinó del cor.

L'endemà, van aparèixer altres animals: un mussol, un conill, fins i tot un petit eriçó. Tots tenien fred i gana, i el tió, per primer cop, va decidir compartir les seves reserves. Van fer un gran àpat de fruits secs, restes de pomes i neules trencades. I el tió va descobrir que, quan tots reien i s'explicaven històries, el menjar semblava més bo.

Aquell matí, van arribar els nens del poble. El tió ja no s'amagava; somreia feliç entre els animals. Els nens el van recollir, el van tapar amb cura i el van portar a casa.

Quan va arribar la nit de Nadal, el tió va cagar més regals que mai: dolços, joguines, i fins i tot una petita manta per a cada nen.

La gent del poble deia que aquell any el tió havia estat màgic. Però ell sabia el seu secret: la màgia no venia dels regals, sinó del que havia après al bosc —que compartir fa créixer l'alegria, i que Nadal no és donar coses, sinó donar-se a un mateix.

I des d'aquell any, cada Nadal, el tió guarda sota la seva manta un raconet per a qui necessiti caliu.